

Sygn. akt VI GC 29/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Protokolant: st. sekr. Sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Firma Handlowa (...) S.A. w R.

przeciwko: A. S.

o zapłatę

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w dniu 27 grudnia 2013r., sygn. akt VI GNc 684/13.

Sygn. akt VI GC 29/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 marca 2014 r.

Powód Firma Handlowa (...) S.A. w R. domagał się zasądzenia od pozwanej A. S. w postępowaniu nakazowym kwoty 250.091,11 zł z ustawowymi odsetkami od dat i kwot określonych szczegółowo w pozwie, oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że pozwana począwszy od miesiąca września do końca grudnia 2012 r. zakupiła u niego materiały budowlane na łączną kwotę 254.154,88 zł. Strony zgodnie ustaliły terminy i formę płatności z poszczególnych faktur. Pozwana dotychczas częściowo uregulowała należność z faktury nr (...) oraz dokonała zwrotu części towaru

z faktury nr (...). Do zapłaty pozostała kwota dochodzona niniejszym pozvem, albowiem pozwana pomimo skierowanego do niej wezwania do zapłaty w/w należności nie uiściła. Powód podał ponadto, iż zachodzą podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, albowiem pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem i pieczętką firmową wysokość kwot wynikającą z poszczególnych faktur.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie uznając, iż zaszły podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydał w dniu 27 grudnia 2013 r. nakaz, nakazując pozwanej zapłatę kwot zgodnie z żądaniem powoda.

Od powyższego nakazu pozwana w ustawowym terminie wniosła zarzuty domagając się jego uchylenia, oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda kosztów postępowania. Pozwana podniosła, iż kwestionuje roszczenie przedstawione w pozwie, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zarzuciła, że powód umową cesji z dnia 21 sierpnia 2013 r. zbył wierzytelność dochodzoną niniejszym pozvem na rzecz D. W. właściciela Firmy (...). W związku z tym powód nie posiada legitymacji procesowej do wytoczenia niniejszego powództwa, skoro wierzytelność,

której dotyczy pozew została zbyta na rzecz w/w osoby. Wierzytelność nabyta przez D. W. została skompensowana z wzajemną wierzytelnością przysługującą pozwanej w stosunku do tej osoby z tytułu sprzedaży materiałów budowlanych i usług według faktur wymienionych w zarzutach. Na powyższą okoliczność pozwana zawnioskowała o zobowiązanie D. W. do przedstawienia dokumentacji księgowej, z której wynika fakt dokonania kompensaty, a ponadto o przesłuchanie w/w w charakterze świadka (k. 69-71).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód w okresie od miesiąca września 2012 r. do grudnia 2012 r. sprzedał pozwanej materiały budowlane na podstawie faktur o numerach wskazanych w pozwie. Na fakturach podano kwotę do zapłaty, numer rachunku bankowego powoda, sposób płatności oraz termin zapłaty.

(Dowód: faktury VAT – k. 8-51).

Pozwana zapłaciła część należności objętej fakturą VAT nr (...), oraz dokonała zwrotu części towaru z faktury nr (...).

Pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem i pieczętką firmową dokument nazwany „zobowiązania i należności analityczne”, którym objęte zostały faktury dochodzone niniejszym sporem.

(Dowód: dokument : zobowiązania i należności analityczne” – k. 51-52).

Pomimo skierowana do pozwanej wezwania do zapłaty, sporna kwota nie została zapłacona.

(Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 53-55).

Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty nie kwestionowała faktu sprzedaży jej materiałów budowlanych na podstawie w/w faktur, natomiast podnosiła brak legitymacji procesowej po stronie powoda z uwagi na zawarcie przez niego umowy cesji z dnia 21 sierpnia 2013 r., na podstawie której powód zbył wierzytelność, którą dochodzi pozwem, na rzecz osoby trzeciej.

Powód, w toku sporu, w piśmie procesowym z 7 lutego 2014 r. podtrzymał w całości żądanie pozwu, oraz dotychczasowe stanowisko

w sprawie. Dodatkowo wniósł o zawieszenie postępowania, na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 kpc. Odnosząc się do merytorycznych zarzutów podnoszonych przez pozwaną, powód stwierdził, iż są one chybione. Po pierwsze pozwana nie wykazała w sposób skuteczny istnienia wierzytelności przysługującej jej w stosunku do D. W., oraz nie wykazała, by faktycznie doszło do złożenia oświadczenia o potrąceniu. Z przedłożonych przez nią do zarzutów od nakazu zapłaty dokumentów nie wynika, aby pomiędzy pozwaną, a D. W. istniała jakakolwiek wymagalna wierzytelność. Ponadto powód podniósł, że z załączonego raportu wynika jedynie, że umowa przelewu wierzytelności figuruje przy pozycji nr 5 przy kwocie 270.091,11 zł pod datą

17 kwietnia 2013 r. Analizując załączony do zarzutów od nakazu zapłaty wydruk zatytułowany: „Rozrachunki – analityka” data wydruku 22 lipca 2013 r.,

w pozycji pod numerem 103, na który wskazuje pozwana, widnieje kwota 270.091,11 zł, a data przypisana do tej pozycji, to 17 kwietnia 2013 r. Dodatkowo powód podniósł, że faktury VAT o numerach FV: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) (dołączone do pozwu) widnieją w w/w rozrachunku jako rozliczone z datą rozliczenia określoną na 17 kwietnia 2013 r. Jak więc wynika z powyższych dokumentów na dzień podpisania umowy cesji wierzytelności kwoty objęte fakturami VAT, na które powołuje się pozwana były już rozliczone. Dlatego też jej twierdzenie o dokonanej kompensacie nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy, i jako takie zdaniem powoda jest czynione na użytek niniejszego procesu. Ponadto data wydruku „rozrachunku” jest o miesiąc wcześniejsza niż data podpisania umowy cesji, a więc dokument ten jest nieścisły i przygotowany na użytek sporu. Powód zarzucił ponadto, że warunkiem skuteczności umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 21 sierpnia 2013 r. z D. W. było dokonanie

przez niego zapłaty kwoty 250.091,11 zł w terminie 7 dni od podpisania umowy na rachunek bankowy powoda. Do zapłaty tej kwoty

w zakreślonym terminie nie doszło, w związku z czym w dniu 28 listopada

2013 r. powód zawarł porozumienie z D. W. z sprawie rozwiązania umowy przelewu wierzytelności. W związku z tym faktem umowa cesji nie obowiązuje i wierzycielem w stosunku do pozwanej w dalszym ciągu

w dacie wytoczenia sporu pozostawał powód. W chwili podpisania porozumienia w sprawie rozwiązania umowy przelewu wierzytelności D. W. zapewniał, iż nie dokonywał żadnych rozporządzeń w stosunku do wierzytelności objętej umową cesji.

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując oceny podnoszonych przez strony postępowania zarzutów, oraz przedłożonych przez nie dowodów Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest zasadne i znajduje podstawę w treści art. 535 kodeksu cywilnego. Na rozprawę wyznaczoną w dniu 27 marca 2014 r. pozwana pomimo prawidłowego wezwania nie stawiła się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności

(vide: zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 116). Nie stawił się również wnioskowany przez nią świadek D. W. (prawidłowe wezwanie

– k. 124). W związku z powyższym, Sąd nie usprawiedliwił nieobecności pozwanej, przeprowadzając postępowanie dowodowe.

Sąd podzielił pogląd wyrażony przez powoda w piśmie procesowym

z 7 lutego 2014 r. – przy uwzględnieniu przedłożonego przez niego dowodu

w postaci porozumienia w sprawie rozwiązania umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 listopada 2013 r. (k. 108)

– co do tego, iż w dniu wytoczenia sporu, co miało miejsce 23 grudnia 2013 r. powód był legitymowany czynnie do wytoczenia powództwa. Oświadczenie, które zostało złożone przez strony porozumienia, co do rozwiązania umowy przelewu wierzytelności zawartej

w dniu 21 sierpnia 2013 r. nie zostało skutecznie podważone, co oznacza, że wywołało określone w nim skutki. Zgodzić się również należy z powodem, co do tego, że pozwana nie wykazała skutecznie, aby posiadała w stosunku do D. W.

wymagalne wierzytelności (dowodem na tą okoliczność nie mogą być skserowane faktury przedłożone do zarzutów od nakazu zapłaty zalegające w aktach sprawy na karcie 82-92, które nawet nie zostały uwierzytelnione), jak również, aby

złożyła wyżej wymienionemu oświadczenie o potrąceniu przysługujących jej wierzytelności w trybie art. 498 i 499 kc Ponadto wątpliwości, co do rzetelności dokonywanych przez pozwaną rozliczeń budzi przypisywanie poszczególnych

należności z faktur i ich rozliczanie według reguł wykazanych przez nią dowodem w postaci dokumentu określonego „rozrachunki – analityka”. Słusznie powód zauważa, że data wydruku w/w dokumentu jest o miesiąc wcześniejsza, niż data podpisania umowy cesji, co oznacza, że dokument ten jest niewiarygodny.

Ponieważ w toku niniejszego postępowania powód skutecznie wykazał fakt sprzedaży pozwanej materiałów budowlanych na podstawie wystawionych przez siebie faktur, a pozwana z kolei nie wykazała zasadności podnoszonych przez siebie zarzutów w zarzutach od nakazu zapłaty, Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest zasadne.

Konsekwencją powyższego było zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 250.091,11 zł na podstawie art. 535 kc. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc i art. 455 kc. Natomiast o kosztach postępowania, mając na uwadze wynik sporu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 27 grudnia 2013 r. na podstawie art. 496 kpc.

Na marginesie dodać należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powoda odnośnie zawieszenia postępowania na podstawie

art. 177 § 1 pkt 4 kpc uznając, iż w okolicznościach niniejszej sprawy, uwzględniając zaistniały stan faktyczny przedmiotowy wniosek nie jest zasadny. Ponadto Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka w osobie M. S., uznając, iż sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia na podstawie przeprowadzonych dowodów z dokumentów.